

Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΟ ΕΤΟΣ

Κάποτε ὁ Ρόμπερτ Μπέρνς (ἐθνικός ποιητής τῆς Σκωτίας, 1759-1796) περπατοῦσε στήν προκουμαία. Καί ξάφνου βλέπει ἕναν κουστομαρισμένο κύριο, πεσμένο στό νερό, νά θαλασσοπνίγεται. Πετάει ἀμέσως τά ρούχα του, πέφτει στά γρήγορα μέσα, φτάνει μέ ὑπερπροσπάθειες τόν πνιγόμενο, τόν βγάξει ἔξω, τοῦ προσφέρει τίς πρώτες βοηθίες, τεχνητές ἀναπνοές καί ὅ,τι ἄλλο. Καί σέ κάποιο διάστημα ὁ μισοπνιγμένος συνέρχεται. Ἄνοίγει τά μάτια του, εὐχαριστεῖ, σηκώνεται ὄρθιος, βγάξει ἀπό τό βρεγμένο ἀλλά χοντρό πορτοφόλι του ἕνα νόμισμα εὐτελέστατης ἀξίας καί τό δίνει ἐπιδεικτικά στό νεαρό Ρόμπερτ. Αὐτοί πού παρακολοῦθοῦσαν ἄφωνοι τίς προσπάθειες διάσωσης καί συμμετείχαν στή σωτηρία τοῦ κουστομαρισμένου κυρίου, ἔγιναν ἔξω φρενῶν. Τόσο, πού ὄρμησαν νά τόν ξαναρίξουν στό νερό, γιά τήν ἀναίδειά του νά δώσει στό σωτήρα του ἕνα τέτοιο, ἀσημαντης ἀξίας νόμισμα. Ἀλλά ἐπενέβη ὁ Ρόμπερτ Μπέρνς καί τούς ἐμπόδισε λέγοντάς τους: «Ἀφήστε τον, κύριοι! Δέν πρέπει νά στενοχωριόμαστε γι' αὐτό. Αὐτός γνωρίζει πολύ καλύτερα πόσο ἀξίζει ἡ ζωή του!... Ἄς εἶναι!...».

Τήν ἔβλεπε καί τή γνώριζε ὅμως τήν ζωή του στίς σωστές της διαστάσεις καί προοπτικές; Καί πῶς θά μπορούσε νά

ἐπιτευχθεῖ αὐτή ἡ εὐλογημένη θέαση;

* * *

Εἶναι σίγουρα ἐπισηαλές -καί ἄδικο- νά ἀποφαίνονται ὅλοι γιά ὅλα. Ἀφοῦ ποτέ δέν γνωρίζουν ὅλες τίς πτυχές τοῦ κρινόμενου. Δέν ζυγίζονται τά πάντα μέ τά γνωστά καί συγκεκριμένα μέτρα καί σταθμά. «Δύο κιλά καί τριακόσια ἐξήντα γραμμάρια»... Ὅμως, ἕνα πρώτιστο κριτήριο εἶναι ἡ συνείδηση τοῦ καθενός. Ἄν -φυσικά- δέν εἶναι διαστρεβλωμένη καί μυωπική, ἰδιοτελής ἢ ὑστερόβουλη. Ἄν δέν ἔχει πωρωθῆ -ἀπό ἐμᾶς τούς ἴδιους - μέ σωρούς ἀμαρτιῶν. Γιατί τότε δέν αἰσθάνεται τίποτα, ὑπάρχει πλήρης σύγχυση, πηχτό σκοτάδι. Καί στά «σκοτάδια» ἐλλοχεύουν μεγάλοι κίνδυνοι.

Ὡστόσο, ὅπως καί νά ἔχει τό θέμα, αὐτή ἡ μέθη, αὐτή ἡ ἀπάτη πρέπει κάποτε νά γίνεῖ ἀντιληπτή. Καί νά μπεῖ σέ πορεία διόρθωσης, πρίν εἶναι ἀργά. Πρίν καταβυθιστοῦμε γιά πάντα «στό πέλαγος», ὅπως κινδύνευσε ὁ δυστυχῆς κουστομαρισμένος κύριος πού ἀναφέραμε.

Τό παρήγορο εἶναι ὅτι πολλές φορές ὑπάρχουν οἱ «Ρόμπερτ Μπέρνς», οἱ ὁρατοί ἢ ἀόρατοι ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ. Καί σίγουρα ὑπάρχει ΠΑΝΤΑ πάνω ἀπ' ὅλους τούς ἀγγέλους ὁ Δημιουργός τῶν ἀγγέλων καί Δημιουργός τοῦ καθενός μας, ὁ Χριστός, ἔτοιμος νά βοηθήσει ΚΑΤΑΛΥΤΙΚΑ. Ὁ Ὅποιος εἶναι καί ὁ Δημιουργός

ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Μία νύχτα ένας διαπρεπής άρχοντας των Ιουδαίων ο Νικόδημος πήγε νά κουβεντιάσει μέ τό Χριστό. Τότε ο Χριστός του εἶπε ὅτι ὅποιος δέν γεννηθεῖ ἄνωθεν δέν μπορεῖ, δέν γίνεται, νά δεῖ τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Νικόδημος γεμάτος ἀπορία ρώτησε τόν Χριστό: μά πῶς εἶναι δυνατόν νά γεννηθεῖ ἕνας ἄνθρωπος πού εἶναι πιά γέρος; Μήπως ὑπάρχει ἐνδεχόμενο νά μπῆ γιά δεύτερη φορά στήν κοιλιά τῆς μάνας του καί νά γεννηθεῖ δεύτερη φορά;

Ὁ Χριστός τοῦ ἀπάντησε:

-Σοῦ λέω μιά ξεκάθαρη ἀλήθεια.

Ὅποιος δέν γεννηθεῖ ἀπό νερό καί Πνεῦμα δέν μπορεῖ νά μπῆ στήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Τί λέει ὁ Χριστός στό Νικόδημο καί σέ ὅλους μας;

Κάποτε μᾶς γέννησε ἡ μάνα μας. Κάποτε βγήκαμε ἀπό τή μήτρα τῆς μάνας μας στή φυσική ζωή. Ἡ ζωή στήν ὁποία μᾶς γέννησε ἡ μάνα μας εἶναι ἡ φυσική ζωή. Ἡ φθαρτή ζωή. Ἐχει ἡμερομηνία λήξεως. Ἐχει ἀρχή τή μήτρα τῆς μάνας μας καί τέλος τόν τάφο.

Ἡ κολυμβήθρα τοῦ Βαπτίσματος

εἶναι ἡ μήτρα τῆς μάνας μας Ἐκκλησίας. Ἀπό τή μήτρα αὐτή γεννιόμαστε ὄχι στή φθαρτή καί θνητή ζωή. Ὅχι στή ζωώδη ἐπιβίωση μέ τούς φυσικούς περιορισμούς καί τό φυσικό τέλος. Γεννιόμαστε καί ἀρχίζουμε νά ζοῦμε τήν ἀφθαρτη ζωή. Τή ζωή, πού ἔχει καί παρέχει ὁ Χριστός. Τήν αἰώνια ζωή. Τή ζωή πού δέ φοβᾶται τό θάνατο ἀλλά ὑπερβαίνει καί νικάει τό θάνατο.

Καί γιατί μπαίνουμε στό ἁγιασμένο νερό τῆς κολυμβήθρας γιά τήν ἀναγέννηση τοῦ βαπτίσματος;

Γιατί τό νερό ξεβρωμίζει. Τό νερό καθαρίζει. Τό νερό ξεπλένει. Τό νερό ζωογονεῖ.

Ἡ ἁμαρτία εἶναι ρύπος. Εἶναι βρωμιά. Εἶναι δηλητήριο θανατηφόρο. Εἶναι καταστροφή καί διάλυση τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καί τῆς ἀληθινῆς ζωῆς.

Ἔτσι μέ τό βάπτισμα ἀρχίζουμε νά καθαριζόμαστε καί νά ἀπαλλασσόμαστε ἀπό τό χειρότερο κακό, πού μᾶς ἀπειλεῖ. Ἀπό τήν ἁμαρτία. Καί νά συντασσόμαστε μέ τό Χριστό καί τή ζωή τοῦ Χριστοῦ στό Σῶμα Του, τήν Ἐκκλησία.

Καί μετά μέ τήν συμμετοχή μας στήν Λειτουργία καί τήν κοινωνία τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, κρατοῦμε καί αὐξάνουμε καί πλουτίζουμε τή ζωή καί αὐξάνουμε τήν χάρη, πού πήραμε μέ τό Βάπτισμα.

Ὅπως ἡ καθημερινή τροφή μᾶς

τῆς συνείδησής μας, καί ταυτόχρονα καί Ὁ Ἀπόλυτος Κριτής. Πού δέν θά μπορέσεις ποτέ, ἄνθρωπε, νά Τόν παραπλανήσεις! Ὅσο σοφός, ὅσο πονηρός, ὅσο ἐπιτήδειος κι ἄν θεωρεῖσαι! ΠΟΤΕ!

Αὐτός λοιπόν ὁ Δημιουργός, ὁ Χριστός, ἀναμένει ἀπό μένα, ἀπό σένα, ἀπό ὅλους μας νά κάνουμε καθαρή καί εὐαίσθητη τήν καρδιά μας καί τή συνείδησή μας, ὥστε νά καταλαβαίνουμε πού ὑστε-

ροῦμε, καί νά στρεφόμαστε μέ συναίσθηση καί ταπεινό φρόνημα πρὸς Αὐτόν. Προκειμένου νά ἐκπληρώσουμε τόν Προορισμό μας. Πού εἶναι τό Μεγάλο Ζητούμενο τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας.

Μέ αὐτή τήν Ἱερή Ἀγωνία γιά τήν ἐπανεύρεση «τῆς ρότας τῆς ζωῆς» ἄς εἰσέλθουμε ἐλπιδοφόρα καί στό νέο ἔτος 2013.

Ἀρχμ. Γ. Α.

ΠΑΤΕΡΑΣ ἢ ΑΦΕΝΤΙΚΟ;

Γάλλος υπαρξιστής φιλόσοφος Σάρτρ, μιλώντας στο αυτοβιογραφικό του έργο «Οί λέξεις» για την αρνητική του στάση απέναντι στο Θεό πού του «σέρβιρε» ο δυτικός Χριστιανισμός, γράφει τά έξης: «*Η ψυχή μου αναζητούσε ένα **στοργικό πατέρα. Καί αυτοί μου έδειξαν ένα **μεγάλο άφεντικό!*****»

Οί άγιοι Τρεις Ίεράρχες, ούτε μέ τά λόγια τους, ούτε πολύ περισσότερο μέ τήν ζωή τους, δέν μās παρουσίασαν ποτέ τόν Θεό, σάν ένα «Μεγάλο Άφεντικό». Ούτε οί Ίδιοι θέλησαν ποτέ νά γίνουν άφεντικά. Θεωρούσαν ύψιστη τιμή τους ότι ό Θεός τούς κάλεσε νά ύπηρετήσουν καί όχι νά ύπηρετηθούν. Όπως ό Χριστός. Καί γι' αυτό έγιναν άληθινοί Πατέρες. Γνήσιες εικόνες του Ουρανίου Πατρός, κάμπτοντες καθημερινά τά γόνατά τους πρόσ Αύτόν, «άπό τόν όποίο πηγάζει καί παίρνει νόημα κάθε πατρική σχέση ΚΑΙ στόν ούρανό ΚΑΙ στή γή» (Εφεσ. 3, 15).

Ό άγιος Ίωάννης ό Χρυσόστομος μās θυμίζει ότι ή μόνη προσευχή, πού μās παρέδωσε ό Χριστός, άρχίζει μέ τίς λέξεις «Πάτερ ήμών». Καί συνεχίζει ό άγιος Ίωάννης: «*Εξέτασε, άγαπητέ, τήν ευτέλεια τής δικής σου καί τής δικής μου φύσης. Θυμήσου ότι συγγενεύουμε μέ τό χώμα, μέ τήν λάσπη καί μέ τήν στάχτη. Καί άφου τό νιώσεις αυτό, θά γεμίσεις έπληξη μπροστά στόν πλούτο τής άγάπης του Θεου, ό Όποίος μās προτρέπει νά τόν όνο-*

μάζουμε ΠΑΤΕΡΑ! Ποιοί; Έμεις οί γήινοι, τόν Ούρανό· έμεις οί θνητοί, τόν Αθάνατο· έμεις οί φθαρτοί, τόν Άφθαρτο· έμεις οί πρόσκαιροι τόν Αίώνιο· έμεις, πού ή ύπαρξή μας ξεκίνησε άπό τόν πηλό, όνομάζουμε Πατέρα Έκείνον πού ύπάρχει πρό πάντων τών αιώνων» (ΕΠΕ 26, 130).

Ό Χρυσορρήμων Πατέρας προχωράει καί λίγο πάρα πέρα. Δέν είναι άρκετό, λέει, νά ξέρεις άπ' έξω τό «Πάτερ ήμών», γιά νά καταλάβεις ότι ό Θεός δέν είναι Άφεντικό άλλα Πατέρας. Προφανώς καί ό Σάρτρ ήξερε τό «Πάτερ ήμών» άπ' έξω. Αυτό όμως δέν φτάνει. Χρειάζεται νά μπεις στό Σπίτι του Πατέρα. Στήν Έκκλησία.

Γιά τούς Τρεις Ίεράρχες, όπως καί γιά όλους τούς άγίους Πατέρες, ή Έκκλησία του Χριστου είναι πρώτα άπ' όλα τό Πατρικό μας Σπίτι. Είναι ΚΑΙ Πανδοχείο, είναι ΚΑΙ τόπος λατρείας, είναι ΚΑΙ ταμείο φιλανθρωπίας. Όλα αυτά όμως άποκτούν τήν άληθινή τους σημασία, μόνο αν Τήν δούμε τήν Έκκλησία πρώτα άπό όλα σάν «τόν Οίκο του Πατρός».

Λέει χαρακτηριστικά καί πάλι ό άγιος Ίωάννης:

Όποιος γευθή τήν ζεστασιά αυτού του Πατρικού Σπιτιου, δέν σταματάει νά επαναλαμβάνει τά λόγια του προφήτου: «Προτιμώ νά είμαι παραπεταμένος ανάμεσα στους τελευταίους μέσα στό πατρικό μου σπίτι». Δέν είπε «νά κατοικώ μέσα στό πατρικό μου σπίτι», άλλα «νά είμαι εκεί παραπεταμένος». Άς άξιωθώ νά πατήσω άκόμη καί στά πρόθυρα του πατρικού μου σπιτιου. Κι αυτό μου είναι άρκετό... Γιατί εκείνος πού άγαπάει κάποιον, χαίρεται καί μόνο νά ιδεί τό σπίτι του· ή καί άπλως τήν έξώπορτα του σπιτιου του· άκόμη καί τόν

συντηρεί στή φυσική καί φθαρτή ζωή, έτσι ή Θεία Κοινωνία μās ζωογονεί.

Ό Θεός συγκαταβαίνει στήν άδυναμία μας καί γιά νά διαπιστώσουμε καί έμπειρικά καί αισθητά αυτή τήν αλήθεια, γιά τήν έλπίδα άφθαρτης ύπαρξης καί ζωής, εύδοχεί καί τό νερό, πού αγιάζεται στήν κολυμβήθρα, τό νερό του Βαπτίσματος, τό νερό του άγιασμού, τό νερό τής αναγέννησής μας στήν άφθαρτη ζωή, μένει κι αυτό ά-

φθαρτο. Δέν χαλάει. Δέν σαπίζει. Δέν φθείρεται ποτέ. Ζωντανή μαρτυρία τής Δωρεάς καί τής χάριτος του Χριστου.

Μακάρι νά έχουμε τήν σύνεση καί τό φωτισμό νά αναζητάμε πάντα, μέ όλη τή δύναμη τής ψυχής μας, τήν χάρη Του, τήν εύλογία Του καί τόν Άγιασμό Του.

Άρχιμ. Σ. Δ.

Θεοδώρου Ντοστογιέφσκι

**ΝΑΙ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ!
ΝΑ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣΑΙ!**

Ναί, νεαρέ μου! Μή τήν ξεχνᾶς ποτέ τήν προσευχή! Καί νά τό ξέρεις. Κάθε φορά πού κάνεις προσευχή, ξεπηδάει μέσα σου μιά νέα αἴσθησι. Καί μαζί της, σκέψεις, πού δέν τίς εἶχες κάμει μέχρι τότε στή ζωή σου· σκέψεις, πού σέ δυναμώνουν πνευματικά· καί σέ κάνουν, νά τό καταλαβαίνεις, ὅτι ἡ προσευχή εἶναι μόρφωσι καί κάτι παραπάνω: ὅτι εἶναι σοφία!

* * *

Μή τό ξεχνᾶς λοιπόν ποτέ, νέε μου, νά κάνεις τήν προσευχή σου! Καί νά τήν κάνεις ὅσο πιό καλά καί πιό συχνά μπορείς.

Καί στήν προσευχή σου, νά λές:

-Κύριε, ἐλέησέ τους ἐκείνους πού τώρα συνέρχονται καί ἀγωνίζονται νά στέκουν ἔστω καί λίγο μπροστά Σου, νά σοῦ εἰποῦν κάτι!..

Μή ξεχνᾶς, ὅτι κάθε στιγμή χιλιάδες ἀνθρωποι τελειώνουν τήν ζωή τους ἐδῶ στή γῆ. Καί σέ λίγο θά βρεθοῦν μπροστά στό φοβερό βῆμα τοῦ Χριστοῦ.

Μά καί πολλές ἄλλες ψυχές ἀποκόπτονται ἐντελῶς ἀπό τήν γῆ· χωρίς ποτέ νά μάθει κανεῖς πού πῆγαν. Κό-

δρόμο πού ὁδηγεῖ στό σπίτι του... (ΕΠΕ 26, 444).

Ὁ ἄνθρωπος πού **μπαίνει** καί **μένει** σωστά μέσα στό «Πατρικό» του, δηλαδή μέσα στήν Ἐκκλησία, νιώθει ἀληθινά τόν Θεό σάν τόν πραγματικό του Πατέρα. Καί ποτέ δέν θά Τόν «μπερδέψει» μέ ἕνα... «μεγάλο Ἀφεντικό»!

Ἀρχιμ. Β. Λ.

βουν κάθε σχέση μέ τόν κόσμο. Καί δέν θέλουν νά μάθει κανεῖς γι' αὐτές, ἂν ὑπάρχουν, ἤ ὄχι!

* * *

Λοιπόν. Ἄν θέλεις, ἄκου με, παιδί μου!

Καί φρόντισε καί σύ, ἀπό μιά ἀκρούλα τῆς γῆς, νά ὑψώνεις τήν προσευχή σου στόν Κύριο. Νά τόν παρακαλεῖς, νά δίνει εἰρήνη καί χαρά σέ ἕναν ἄγνωστό σου ἐπάνω στή γῆ, ἔστω καί ἂν, οὔτε σύ ξέρεις κάτι γι' αὐτόν, οὔτε ἐκεῖνος γιά ἐσένα!

Ἀλλά, ἔλα, εἶπέ μου! Πῶς τάχα θά αἰσθάνεται ἡ ψυχή του, ὅταν σέ μιά στιγμή πού στέκει μπροστά στόν Θεό θά αἰσθανθῆ, ὅτι τήν ἴδια ὥρα, τήν ἴδια στιγμή, κάποιος κάνει γι' αὐτόν προσευχή; ὅτι στόν κόσμο ὑπάρχει καί κάποιος ἄλλος, πού τόν ἀγαπάει καί προσεύχεται γι' αὐτόν;

* * *

Ἀσφαλῶς θά χαίρει. Ναί, θά χαίρει. Ἀλλά καί ὁ Θεός θά χαίρει! Καί θά σέ καμαρώνει! Βλέποντάς σε, νά πονᾶς καί νά συμπονᾶς τόν ὅποιο πονεμένο.

Μή τό ξεχνᾶς ποτέ. Εἶναι πολύ πιό εὐσπλαγχνος καί πολύ πιό πονετικός ἀπό ἐσένα.

Καί θά σέ ἀκούει. Καί θά τόν ἐλεήσει. Καί θά τόν συγχωρήσει. Γιά χάρη σου.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἰ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Χρυσόστομος

Ἑπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουσιδης*

Τηλ. 26820 51161* Κωδικός 091984

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2013 * Ἀρ. Φύλλου 354* Ἔτος ΛΓ'

Διανέμεται δωρεάν * Εἰσφορές δεκτές

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Ἀσπροβάλτα Θεσ/νίκης

